

© Jonas Barck & Texter förlag

OMÖJLIGHETER

I

*(När ingenting alls slår ut ur
ingenting alls
då är du där)*

Det är från ansiktets
alla skiftningar
som de första insikterna
måste komma, de omöjliga
tankarnas uppvaknande
och alla övergivna gator
som tar sig upp
ur havsdjupen.

Det måste bli enklare
inte bara mindre
och smalare. Nätterna
måste få ge besked:
mörkret som inte går
att nämna
är något att tala om.

Att bara förstå
räcker inte
floden återvänder tomhänt
och vattnet i alla källor
måste skapas
på nytt.

Många språk
blir rikare
när tomheten
flyttar in.

Det kommer att ske:
larmet går
och alla måste komma upp
ur underjorden.

Det kan räcka med
en utandning
för att återskapa kvällsljuset.

Allt finns
släggorna och spetten
det som ska dunkas ner
och det som ska försvinna
in i ljuset.

Det spelar ingen roll
du behöver inte kunna koderna
som skrivits in i dig.

Ibland drar en fågel förbi
en trast eller bara skuggan
av en röst.

Mötena måste då avstanna
och allt tas om
från början.

Den som ingenting vet
kan hjälpa oss
att förstå.

Vi kan vara glömskans röster
som lever vidare
inne i
de fallande lövens tystnad.

Det hjälps inte
men det är ändå färgerna
som måste öppna sig
som måste ge upp
och gå vidare.
Var och en för sig.

Förr eller senare
behöver vi alla flytta in
i överkligheten, in
i de minsta
och mest värdefulla
orden.

Allt handlar om
den breda tiden
den djupa tiden
som ger oss rätt
att rulla nattens mörker in
med alldeles tysta fåglar.

Orden igensnöade, knaggliga
ogenomträngliga.

Alla ytor
som måste skrapas rena
för världens återkomst.

Det kan gå om vi blundar
då faller bokstäverna mot oss
i lite mer oordning
och attackerna av konsonanter
upphör att gälla.

Bara en smal remsa av tillvaron
blir kvar
att stillsamt gå i land på.

II

(Som när solen sjunker, då syns vi)

Det finns saker
som inte går att säga.
Det ska vi vara glada för.

En alldeles grumlig damm
och frånvaron av siktdjup
som skärper blicken.

Det händer igen:
trädkronorna fylls
med ljus och skuggor.
Språkbasen vidgas
till att omfatta
även de improviserade lätena.

Jorden leker med nollpunkten.
Jag säger: nollpunkten
är inget att leka med.

Så lite krävs det
för att världen
ska uppstå på nytt
som ett regn
över en bortglömd fotbollsplan
i samhällets utkant.

Det finns tecken på
att tomheten
kommer att återskapas.
Varenda stavelse
nedsänkt
i ovisshetens grundvatten.

I bästa fall
kan ett avläggset nynnande uppstå
i håligheterna som bildas
av alla meningsskiljaktigheter.

Sinnlighetens första suck:
den frusna sjön ändrar ställning
och rätar något lite på
de undre skikten.

I den japanska taggbusken
dansar skatorna
förintelsens vita dans
med det nattsvarta mörkrets
kraxande återkomst.

Det osynliga försvinner först
sedan blir det synliga lidande.
Alla samtal rymmer
detta svarta stråk av glädje
som inte har någonstans att ta vägen.

Sedan, när ingen av oss längre minns
hur det hängde ihop
kan vi tala mer fritt.
Då kan ljuset falla
på en vägg i vardagsrummet
och vi kan se det som ett tecken
som en början på en större vilshenhet.

Ibland, när en kall vind
kilade sig in i samtalen
föll orden på plats.

Underliga sanningar formulerades
som ökade vårt inflytande
över kvällsljuset.

Ingen vet om det är bestående.

Det rör sig under samtalets gång
går inte att helt fastställa.

Rösterna glider in i varandra
och det som visslande passerar
kan vara en hälsning
eller delar i ett ordflöde.

Det som blir kvar av vattnet
när kroppen kommit upp
är detsamma.

Då syns bara det där leendet på ytan.

Som om det var grusvägar och sorg
som blandades
på väg ut i avloppsvattnet.

De obegripliga trastarna
böneutropar från alla
centralt belägna dungar
denna tidiga morgon.

Hundrogramstrastarna behövs
för att hålla jordens tacktal
när de tunga dörrarna slås igen.

Ingen vet vad som fattas.
När mörkret faller fattas mörkret.
Men det är inte så lätt
att få grepp om.

Inga hemligheter bor
i språket längre.
Att fukta ögonen hjälper inte.

En förväntan som spänns upp
sträcker sig efter trädkronans
hoprullade trädblommor.

Ett rum där inne
som lämnar ögonen
alldeles ifred.

Den där samtidigheten
det där fjäderlätta mötet
som ger kvällen
en både skrämmande
och vacker kropp.
Med dödens granris utlagt
i mörkret.

Någonstans grönskar det
antingen vi vill eller inte.
Det är luften vi andas
städerna vi aldrig har besökt.

Ibland måste solen
leta sig ner i marken
och upp genom fasaden
på en huskropp, för att bakvägen
inne i en förbipasserande cyklist
lysa upp en hel stad.

III

(Jag vill lära dig att stanna i luften)

Kan man ens kalla det ett besök?
Du skulle synas, älska
transformeras till luft
och glömmas.

En vacker felsägning
som dök upp
och försvann, som några rader
ur det omöjligas konst.

Du som bor
i en obeslutsam vind.
Du som talar om det
som inte går att tala om och är
liksom vinden, otydlig
och otrygg i rörelserna:
förvandlingen
söker dig.

Det kan vara så enkelt
som en himmel
som sjunker över vägen
där du kör.

Den byter plats
med alla kommande dagar
och flyttar in
i framsätet på din bil.

Alla mötande bilar byts
mot denna enda himmel.

Två underifrån sedda fågelkroppar
långt däruppe, mer än så
behöver vi inte veta.

Jag kunde ha lagt till skuggorna
som de kastade
mot husväggen
men då hade jag förvandlat
vår promenad
till något för dig obegripligt.

Liksom vi alla
satt du tyst och ensam
med filten
på balkongen. Bara då
träffade solstrålarna en värld
som höll ihop.

Här är alla
försjunkna varelser
minnena utspridda.
Tills någon väcker frågan
i vilket ljus lever vi, i vilken
skugga?
Då vet du precis:
det lite svagare, mer undanglidande.

Nersvept
under årstidernas avveckling:
en tunn, frasande röst
med spretigt ådernät
som binder min
och trädens stumhet
samman.

Jag skulle vilja
att vi fanns, att kanske stavelserna
som liksom äts upp
av vattenytan
ändå levde vidare
inne i stadens hörselgångar.

Jag hoppas mina ord håller
att det går att tömma oss
så att bara ansiktenas
vidöppna möten
blir kvar.

En dag kan du som människa
lägga dig i den kalla sängen
och andas ut.

Då vet du att livet
är på väg, att du
blivit främtagen allt
utom frånvaron.

Den där samtidigheten
när du sätter dig tillrätta
med filten över knäna
och en tydligare tanke
börjar ta form
om att leva både med
och utan en värld av nötskrikor.

Du måste tro på varje ord
som brann, att de ville hjälpa dig.

Jag hörde dig aldrig vissla
men en gång stod du
helt stilla
och tittade upp mot
den mörknande himlen.
Sedan, fast flera timmar senare
kom hagelskuren
och liksom saltade
hela trädgården.

Raspandet av tändstickan
som dras mot plånet. Och tystnaden
när stickan tar eld
en torrskodd korridor
genom det som aldrig blev av.

Lättnaden
när det lilla ordet “du”
ledsagad av en skrattmå
stävar in mot land.
Då sker förvandlingen.
Enklare än så
är det inte.

Fallhöjden härifrån
och ner
till mina grumliga ögon
som någon, någon gång
ska befria.

Trastens förvandling
till molngudinna:
de hemvändande förstföderskorna
trumpetande i skyn.

När vinden står helt stilla
åldras du inte.

Då växer du neråt
in i bilderna
av sårad självkänsla
och kyrkklockor.